

22.11.2010.g.

Danas sam malo žalostan ali ujedno i sretan jer znam da sam na dobrom putu, da sam natjerao zlo da uzmiče, da je Gospodin sa mnom jer me Duh Sveti nadahnuo da u nekim razgovorima imam riječ Božju u svojim ustima i što sam osjetio, duboko unutra u sebi, da sam u pravu, da imam argumente za to i, ponovno, da su Gospodin i Duh sveti sa mnom. A radilo se o raspravi sa jednom meni jako dragom osobom o tome da li trebam nositi krunicu oko vrata svugdje gdje idem, vidljivo istaknutu, ili da ju nosim sakrivenu ispod majice ili košulje ili negdje u džepu. Ja sam siguran, duboko u sebi, da time svjedočim svoju vjeru drugima oko sebe, i da bi mi Gospodin jednog dana zamjerio ako to ne bi radio a On me pozvao da to činim. DA, OSJETIO SAM

NJEGOVO

POZIV

I

JA

SAM

GA

SA

RADOŠĆU

PRIHVATIO. I NOSIM KRUNICU SVAKI DAN OKO VRATA SVUGDJE GDJE IDEM.

A kao dva nova dokaza da sam na pravom putu bilo mi je to što sam u Isusovim prisposodobama, koje sve možete pročitati u dijelu ove internetske stranice IZ KNJIGA, odmah u prvoj prisposodobi pročitao o svjetiljci koja se ne užije da se stavi pod stol. A posebno mi je bilo drago kada sam nakon toga došao i do jedne propovijedi, homilije,

JOSEMARIE ESCRIVA koju je održao na Veliku Gospu, 15. Kolovoza 1961.g. Taj dio vam dalje donosim u cijelosti jer mi je prekrasan i daje nadahnuće svima onima koji našu katoličku vjeru žele svima svjedočiti.

"No ne mislite samo na sebe, rastvorite svoje srce dok ono ne obuhvati cijelo čovječanstvo. Najprije mislite na one koji su u vašoj blizini, rođake, prijatelje, kolege, i pitajte se KAKO BI U NJIMA MOGLI PROBUDITI DUBLJI OSJEĆAJ PRIJATELJSTVA S NAŠIM GOSPODINOM. Ako su čestiti, dobri ljudi, kadri budu sasvim blizu Boga, onda ih posebno preporučite Našoj Dragoj Gospi. A molite i za mnoge ljude, koje ne poznajete, jer smo svi mi na palubi istog broda.

Budite lojalni, budite velikodušni. Mi smo svi dio jednog jedinog tijela, Mističnog Tijela Kristova, svete Crkve, u koju su pozvani mnogi koji čista srca traže istinu. Stoga je vaša ozbiljna dužnost da drugima pokažete toplinu i dubinu Kristove ljubavi. Kršćanin ne može biti egoist. Ako bi to bio, izdao bi svoj iskonski poziv. Nije sukladno Kristovu smislu pomiriti se s time da se vlastita duša očuva u miru, to nije pravi mir, i ne brinuti se za dobro drugih. Ako smo prihvatili pravi smisao ljudskog života, a on nam je objavljen vjerom, onda ne možemo ostati mirni, uvjereni da se osobno dobro ponašamo, ako praktički i konkretno ne utječemo da se i drugi približe Bogu.

Za apostolat postoji jedna prava zapreka – KRIVA OBZIRNOST I STRAH GOVORITI O VJERSKIM TEMAMA, pretpostavljajući da bi takav razgovor mogao u određenim krugovima loše proći, JER POSTOJI OPASNOST DA ON UVRIJEDI OSOBNU OSJETLJIVOST. Kako je često ta zamjerka samo maska za egoizam... ne radi se o tome da se nekoga uvrijedi, naprotiv, RADI SE O SLUŽENJU. MAKAR MI OSOBNOST I NE BILI DOSTOJNI, MILOST BOŽJA UČINILA NAS JE SREDSTVOM DA BISMO MOGLI POMAGATI DRUGIMA NAVJEŠĆUJUĆI RADOSNU VIJEST O BOGU, našem Spasitelju, koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do potpune spoznaje istine. 1 Tim 2,4

No, smije li se čovjek na takav način umiješati u život drugih... Potrebno je. Krist se umiješao u naš život a da nas nije molio za odobrenje. Isto je učinio s prvim učenicima " **Prolazeći pokraj Galilejskog mora, opazi Šimuna i Andriju, Šimunova brata, kako bacaju mrežu u more, bijahu oni ribari. Isus im reče**

"Hajdete sa mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi"
Mk 1,16-17".

Svatko sebi pridržava slobodu, da Bogu odgovori s "Ne", kao onaj bogati mladić o kojemu nam priča sveti Luka 18,23. no Gospodin i mi slušajući njegov

"Idite po svem svijetu i propovijedajte"

Mk 16,15, imamo pravo i dužnost govoriti o Bogu, o toj velikoj ljudskoj temi, jer čežnja za Bogom nešto je najdublje što niče iz ljudskog srca."

